

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး

■ ချိုကျိုးနှင့် နားရွက်ပဲ့ ■ မုဆိုးနှင့် မာယာများသော တော
■ တော၏လျှို့ဝှက်ခြင်းနှင့် မုဆိုးစရိုက် စသောဝတ္ထုကောင်းများ ပါဝင်သည့်...

ဝေဖန်ခြင်း (အိုကလေး)

ဟင်းပျိုးကြီး၏ တစ်ကျော့ပြန်

န င် အ မဲ လို က် မု ဆိုး ဝတ္ထု တို မျ ဝ ခ

ဟင်းမျိုးကြီး၏ တစ်ကျော့ပြန်

စိုင်းရော်က ရေဘူး၊ ရိက္ခာ၊ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများ နှင့် သူကြိုက်သော ဆေးပေါ့လိပ်များ ပါမကျန် စစ်လွယ်အိတ်ထဲကို ထိုးထည့်နေသည်။ ။ ရွာခေါင်းကြီးထံမှ တောင်းထားသော တူမီးသေနတ်ကြီးကတော့ ပြောင် လက်နေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် အနားသို့ အဲညယ်က ရောက်လာသည်။ ။ သူ့မျက်နှာမကောင်း။

"စိုင်းရော် ဂရုစိုက်နော်။ ညနေလည်း အရောက်ပြန်လာ"

"အေးပါ"

"ဘာကောင်ရရ တစ်ကောင်ကောင်ရရင် တော်ရောပေါ့ဟာ"

"တောဝက်ကော ချေ (ဂျီ) ကော အရမ်းပေါ့တယ်လား၊ ညတုန်းက တောင် ချေ (ဂျီ) ဟောက်သံတွေ ကြားရတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ကောင်ကောင်ရရင်တော့ ချက်ပြီး ရွာကလူကြီးတွေ ထမင်းကျွေးရအောင်နော်"

"အင်းပေါ့"

တဲရှေ့သို့ ဘိုသီဘတ်သီနှင့် သေနတ်တစ်လက်ထမ်းထားသော အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။ တဲအတွင်းသို့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်ကာ...

"စိုင်းရော် ပြီးပြီလားဟေ့"

"ပြီးပြီ အဘ၊ လာပြီ လာပြီ"

"လာကွာ အချိန်ရှိတုန်း သွားရအောင်"

စိုင်းရော်က တဲရှေ့ကိုအရောက်တွင် အဲညယ် က အပြေးကလေး ဆင်းလာရင်း စိုင်းရော်လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ကာ...

"စိုင်းရော် ဂရုစိုက်နော်၊ စောစောလည်း ပြန်ခဲ့"

"အေးပါ"

တကယ်တော့ စိုင်းရော်နှင့် အဲညယ် တို့ သည် ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်သည်။ ။ စိုင်းရော်နှင့် အဲညယ် တို့ ၏ မိဘအစဉ်အဆက်က တောင်ယာလုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ခင် နှစ်သက်နေသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်ကပင် လူကြီးစုံရာနှင့် စေ့စပ်ကာ အိမ်ထောင်ပြု ခဲ့ကြသည်။ ။ သို့သော် ဒေသခလေ့ထုံးစံအရ ကျေးရွာလူကြီးများကို မင်္ဂလာထမင်းဖိတ်ကျွေးရမည် ဖြစ်သည်။ ။ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရာတွင် တောကောင်သားများ ဖြစ်သည့် ဒရယ်၊ ချေ (ဂျီ)၊ ဆတ်၊ တောဝက်သားများကို ဟင်း လျာအဖြစ် ကျွေးရမည် ဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ်တိုင်ပစ်၍ ရသည့် တောကောင်ဖြစ်စေ၊ အခြားလူပစ်၍ ရသည့် တောကောင်ကို ဆန်၊ ပြောင်းတို့ ဖြင့် လဲ၍ ရသည့် တောကောင်ဖြစ်စေ ဟင်းလျာအဖြစ် ကျွေးရမည့် ခလေ့ ဖြစ်သည်။ ။ စိုင်းရော်က တောင်ယာလုပ်ကိုင် သော်လည်း တောပစ်ဝါသနာပါသည်။ ။ မုဆိုးကြီးမဟုတ်သော်လည်း ရွာခံမုဆိုးများ နှင့် မကြာခဏ တောပစ် ထွက်တတ်သောကြောင့် တောအတွေ့အကြုံတော့ အတော်ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် စိုင်းရော်က မင်္ဂလာထမင်းကို ကိုယ်တိုင်ပစ်၍ ရသော
တောကောင်သားနှင့် ကျွေးချင်သော ကြောင့် ရွာခံမုဆိုးကြီး ဦးထန်းနှင့်
တောပစ်ထွက်ရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တောင်ယာများ ထဲသို့ အု
ပ်လိုက် ဝင်လာတတ်သော တောဝက်များ နှင့် ညဘက်တွင် ချေ (ဂျီ)
ဟောက်သံများကို စိုင်းရော်တို့ တဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသောကြော
င့် ဦးထန်းကလည်း တောင်ယာအလုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၍ တောပစ်မ
ထွက်ရသည် မှာ ကြာ ပြီဖြစ်၍ စိုင်းရော်နှင့် တွဲမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"အဲညယ် တောစပ်အထိ လိုက်ပို့မယ်နော်"

"အဲညယ်ရယ် နင်ကလည်း တို့ ကို ကလေးကျနေတာပဲ"

"အဲညယ်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ ပါ"

"နင် ပြန်တော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"ကျားမောင်ကို အဖော်ခေါ်ခဲ့မယ်လေ"

ကျားမောင်က အိမ်ခွေးဆိုပေမယ့် အင်းစပ်ဖြစ်သည် ။
အကောင်ထွားသည် ။ တော်ရုံ ချေ (ဂျီ)တို့ ဒရယ် တို့ လောက်ကို ကျား
မောင်က မကြောက်။ တောဝက်တော့ ကြောက်သည် ။ စိုင်းရော်နှင့်
တောပစ်ထွက်ရင်း ဝက် အပက်ခံရဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"အေး ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ တောစပ်နဲ့ တဲက ဝေးလို့ ပါဟာ"

ဦးထန်းနှင့် စိုင်းရော်က အထုပ်အပိုးကိုယ်စီ၊ သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်
ကာ ရှေ့ကသွားသည် ။ အဲညယ်နှင့် ကျားမောင်က နောက်ကလိုက်သည်
။ အဲညယ်တို့ တဲနှင့် တောစပ်က တစ်မိုင်လောက် ဝေးသည် ။ ကိုင်း
တောကြီး ကို ဖြတ်ရသည် ။ ကိုင်းတောကြီးက လူတစ်ယောက်အရပ်ထ
က် ပိုမြင့်သည် ။ ထင်းခုတ်သွားသောလူများ လမ်း လုပ်ထားသော လမ်း

အတိုင်း လမ်းရှင်းစရာမလိုဘဲ စိုင်းရော်တို့ ကိုင်းတောကို ဖြတ် လာပြီး တောစပ်ကို ရောက် လာကြသည်။ ။ စိုင်းရော်က...

"အဲညယ် ပြန်တော့။ တို့ လည်း တောထဲဝင်တော့မယ်"

အဲညယ်က လက်ပြကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ။ ကျားမောင်က သူပါ တောထဲသို့ လိုက်ရမည် ထင်၍ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ ပျော်နေသည်။ ။ စိုင်းရော်က အဲညယ် ပြန်သွားရာဆီသို့ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ။ အဲညယ် ကိုင်းတောထဲသို့ ကိုက် ၁၀၀ လောက် အရောက်တွင် ‘ဝေါင်း’ ဟူသော အသံကြီးကို ပဲ့တင်သံနှင့် အတူ ကြားလိုက်ရပြီး ကိုင်းတောထဲမှ လှိုင်းလုံးကြီး ရွေ့လာသလို ကိုင်းပင်များ လှုပ်ရမ်းသွားကာ အဝါနှင့် အနက် စင်း သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် အဲညယ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ဟာ"

စိုင်းရော်ကော ဦးထန်းပါ ထိုမြင်ကွင်းကို အစအဆုံး အတိုင်းသား မြင်နေကြရသည်။ ။ အဖြစ်အပျက်က စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ရှိမည်။ သတ္တဝါကြီးက အဲညယ်ကို ကိုက်ဆွဲကာ ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ။ စိုင်းရော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ပထမတော့ ကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ကိုင်းတောထဲသို့ နှစ် ယောက်လုံး အပြေးအလွှား ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ။ စိုင်းရော်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ကိုင်းတောထဲကို တိုးကာ လိုက်သည်။ ။ အစအနပင် မမြင်ရတော့။ စိုင်းရော် လဲကျသွားကာ ချိုးပွဲချင်တော့သည်။ ။

လဟယ်ရွာမှ ရွာခေါင်းကြီးအိမ်ရှေ့တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ရွာသားများ စုရုံးရောက်နေကြသည်။ ရွာသားများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ရွာခေါင်းကြီးက...

"ခဏစောင့်ကြည့်၊ ငါ မုဆိုးကို လှည်းနဲ့ ခေါ်ခိုင်းထားတယ်"

ရွာသားများ အထဲတွင် စိုင်းရော်လည်း ပါသည်။ စိုင်းရော်က ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ကာ ငိုနေ သည်။ ခဏအကြာတွင် လှည်းတစ်စီးရောက်လာသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ဗလကောင်းကောင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကား ကားနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ထိုလူကြီးကို ရွာခေါင်းကြီးက ခရီးဦးကြိုပြုကာ အိမ်ထဲကို ခေါ်လာ သည်။ ဗလကောင်းကောင်း လူကြီးမုဆိုးကြီး ဦးခမ်းထောင် ဖြစ်သည်။ ရွာခေါင်းကြီးက ...

"ဦးခမ်းထောင် တစ်ဆိတ်တော့ ကူညီပါဦးဗျာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေတော့ ထင်းခုတ်ဝါးခုတ်တောင် မလုပ်ရဲကြတော့ဘူး။ အခုရောက်နေကြတဲ့ ရွာသားတွေကတော့ ကျွဲပျောက်တဲ့ လူနဲ့ ဆိတ်ပျောက်တဲ့ လူနဲ့ လူ ပျောက်တဲ့ လူနဲ့ စိုင်းရော်ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးဆိုရင် ညားကာစ သူ့မိန်းမကို သူ့ရှေ့မှာ ဟင်းမျိုးကြီးက ဆွဲသွားတာ ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရလို့ အခဲမကြေ ဖြစ်နေတယ်။ ရွာသားတွေပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ကျွဲက လေးကောင်၊ ဆိတ် က နှစ်ကောင်၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အဆွဲခံလိုက်ရတယ်"

"ရွာခေါင်းကြီး အဲဒါတွေအားလုံး ဟင်းမျိုးကြီးက ဆွဲသွားတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့ လား"

"သေချာပါတယ် ဦးခမ်းထောင်၊ အားလုံးကလည်း တညီတညွတ်တ

ည်း ဒီအတိုင်း ပြောကြပါတယ်"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ ရွာခေါင်းကြီးကို ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်။ ဒါထက် အရင်က ဒီနယ်မှာ ဟင်းမျိုးရှိတယ် လို့ မကြားမိပါဘူးဗျာ။ ဒီလိုမျိုးလည်း ကြုံဖူးလို့ လား"

"ကျုပ်လဲ အဲဒါကြောင့် အံ့ဩနေတာပေါ့ ဦးခမ်းထောင်။ ကျုပ် ဒီရွာသားပဲ။ ဒီနယ်မှာ နေလာတာလည်း ကြာပါပြီ။ တောထဲမှာ ထင်းခုတ် ဝါးခုတ်သွားတဲ့ လူတွေသာ ကျားဟိန်းသံကြားတာတို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တွေ ဖူးတာတို့ ပဲ ကြားရတာ။ မုဆိုးတောင် ဟင်းမျိုးကို ဖမ်းမိတာဆိုတာ ကျုပ် ငယ်ငယ်ကပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ ဒီအချိန် ထိ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး"

"ဒီလိုရှိတယ် ရွာခေါင်းကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးတွေ ကျား (ဟင်းမျိုး)ကို တကူးတကန့် ပစ်လေ့ပစ်ထ မရှိပါဘူး။ တောထဲမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး သူက ကိုယ့်ကို ရန်မူမှ ရန်ကိုကာကွယ်ရင်း ပစ်ရတာတို့ ၊ အခုလိုမျိုး လူတွေရဲ့ နယ်ပယ်ကို ကျူးကျော် လာပြီး ဒုက္ခပေးတယ်ဆိုမှ ပစ်ရတာမျိုးပါ။ တောထဲမှာ ဆိုရင် သူတို့ ကလည်း မုဆိုး၊ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း မုဆိုးဆိုတော့ မုဆိုးချင်း ရှောင်ကြပါတယ်။ အခုလို ရွာတွေကို ဒုက္ခပေး၊ ကျွဲနွား၊ လူတွေကို ဒုက္ခပေးတာကတော့ ကျားပျို၊ ကျားပေါက်တွေတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကျားအိုတွေသာ ဖြစ်နိုင် တယ်။ ကျား (ဟင်းမျိုး) တွေက အသက်ကြီးလို့ အိုလာရင် မျက်စိက မကောင်း၊ ဖျတ်လတ်မှုလည်း နည်းလာတော့ သားကောင်တွေကို အရင်ကလို ဖမ်းဆီးနိုင်မှု မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ လွယ်လွယ်ကူကူရတဲ့ လူတွေရဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ကျွဲတို့ ၊ နွားတို့ ၊ ဝက်တို့ ၊ ဆိတ်တို့ ကို ဝင်ဆွဲတော့တာပေါ့၊ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ကျွဲတွေ နွားတွေ ဝင်ဆွဲဖို့ အခွင့်အရေး မရရင် အလွယ်

ကူဆုံးရတဲ့ လူကို ဆွဲတော့တာပေါ့ဗျာ။ လူသားစားမိတဲ့ ဟင်းမျိုးက အရသာတွေ့သွားရင် နောက်ဆို လူကိုပဲ ဆွဲချင်တော့တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အခု ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ကျား (ဟင်းမျိုး) ဟာ ကျားအိုကြီးပဲ ဖြစ်ဖို့ များ ပါတယ်။ တောမုဆိုးတွေ လူတွေကို ဒုက္ခပေးတာဆိုတော့ သူတို့ ကစပြီး စည်းဖောက်တယ်လို့ ပြောလို့ ရတာပေါ့ ရွာခေါင်းကြီးရယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်တာဝန်ပဲ ထားလိုက် ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သတ္တိကောင်းတဲ့ ရွာသား ၄-၅ ယောက်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အကူအညီပေးဖို့ ခေါ်ပေးပါ။"

"စိတ်ချ။ ဦးခမ်းထောင် လိုက်တာသာပြော၊ စားရေးသောက်ရေးလည်း မပူနဲ့ ။ ဦးခမ်းထောင် အိမ်မှာ တည်းပြီး အစီအစဉ်သာ လုပ်ပေတော့။ ကျုပ်တပည့်လေး ဖိုးခွားလည်း ရှိတယ်။ လိုသလိုသာ ခိုင်း။"

ဦးခမ်းထောင်က ကျွဲ၊ ဆိတ်၊ ကလေးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဟင်းမျိုးကြီး အစားခံလိုက်ရသော စိုင်းရော် အပါအဝင် ကာယကံရှင်ရွာသားများကို ခေါ်လိုက်ကာ အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အနီး စပ်ဆုံး မနေ့ကတင် ခိုင်းနွားကြီး အဆွဲခံလိုက်ရသော ထရော်ရွာသားတစ်ယောက်အား...

"ခင်ဗျား နွားကြီးကို မနေ့က ဘယ်အချိန်က ဆွဲသွားတာလဲ"

"ညက ၁၂ နာရီလောက်မှာ နွားတဲထဲက နွားတွေ တဝုန်းဝုန်း တခိုင်းခိုင်း အပြင် နှာမှုတ်သံတွေရော ကြားရလို့ ကျွန်တော် မီးခွက်ထွန်းပြီး နွားတဲဘက်ကို ထွက်လာတော့ ‘ဟဲ’ခနဲ အသံကြီးနဲ့ အတူ နွားတစ်ကောင် ရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီး ကြားရတော့ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ရှေ့မတိုးရဲဘဲ မီးခွက်ကြီး ကိုင်ပြီး ကြောက်နေတုန်း ခိုင်းနွားကြီးကို ဒရုတ်တိုက်ဆွဲသွားတဲ့ အဝါနဲ့ အနက်

စင်း အကောင်ကြီးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရတယ်။ အော်သံတွေကြားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်တဲတွေက ရွာသားတွေ ရောက်လာတော့ မီးတုတ်တွေထွန်း၊ သံပုံးတွေတီးပြီး လိုက်ကြပေမယ့် မမီလိုက်တော့ပါဘူး။ သွေးစက်တွေက ဝက်သိုးမြောင်တောဘက်ဆီကို ပြနေ တော့ ညဘက်ကြီး မလိုက်ရဲကြတာနဲ့ မနက်မိုးလင်းမှ လူစုပြီး လိုက်ကြတော့ ရွာကနေ နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ တောထဲမှာ ဖင်တစ်ပိုင်းကုန်နေတဲ့ ခိုင်းနွားကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။"

"အဲဒီတော့"

"ဒီနွားကြီးကို အားကိုးပြီး စားနေရတော့ စိတ်မကောင်းတာနဲ့ ဒီအတိုင်းထားပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်"

"ဟာ... အဲဒါ ကောင်းတယ်"

အနားတွင် နားထောင်နေသော ရွာခေါင်းကြီးက...

"ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းတာလဲ ဦးခမ်းထောင်"

"ဪ... ခင်ဗျားတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီဟင်းမျိုးကြီးကို ဒီကောင်ကြီး က ကံဆိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ က ကံကောင်းရင် ဒီည ဒီကောင်ကြီးကို ဖမ်းနိုင်မယ်လို့ ပြောတာပါ"

"သေချာလှချည်လား ဦးခမ်းထောင်"

"ကျွန်တော့်မုဆိုးအတွေ့အကြုံအရ သေချာတယ်ထင်လို့ ပြောတာပါ။ ဒါထက် စောစောက နွားသေ ကောင်ရှိတဲ့ ဝက်သိုးမြောင်က ဒီရွာကနေ တော်တော်ဝေးလား"

"တစ်နာရီလောက်တော့ ပြင်းပြင်းလျှောက်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟင်းမျိုးကြီးကို လင့်ထိုးပြီး ပစ်မယ်"

"ဒါဆိုရင် လင့်ဆောက်ဖို့ လူလိုမှာ ပေါ့"

"လိုတယ်။ နောက်ပြီး လင့်ပေါ်မှာ နေဖို့ သတ္တိကောင်းကောင်း နှစ်ယောက်လောက်လည်း လိုတယ်"

"ဘယ်တော့သွားမှာလဲ"

"အချိန်ရှိတုန်း အခုပဲ သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် လိုတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေလည်း ရွာခေါင်းကြီးပဲ အခု စီစဉ်ပေးနိုင်မလား"

"ရတယ် လိုတာသာပြော"

ရွာခေါင်းကြီးနှင့် ဦးခမ်းထောင်က ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြကာ ဦးခမ်းထောင်က လိုအပ်တာတွေ ရွာ ခေါင်းကြီးထံမှ ယူပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲကို ထိုးထည့်လိုက်သည် ။ နောက် ရွာခေါင်းကြီးအား ဦးခမ်းထောင်က တစ်ခုတစ်ခုကို ပြောလိုက်သောအခါ ရွာခေါင်းကြီးက တအံ့တဩဖြင့် နားထောင်ပြီး ရွာသား ၃-၄ ယောက်ကို ချက်ချင်း ခေါ်လိုက်ကာ ဦးခမ်းထောင်၏ အစီအစဉ်အတိုင်း မှာ လိုက်ပြီး...

"ကဲ... မင်းတို့ က လှည်းတစ်စီးနဲ့ အရင်သွား၊ ရောက်ရင် လင့်ကို အရင်ဆောက်ထား၊ နောက်ပြီး မှာ တဲ့ အတိုင်း လုပ်ထားကြ ဟုတ်လား။ နောက်က လှည်းတစ်စီးနဲ့ တို့လိုက်ခဲ့မယ်"

ရွာသားများ လှည်းတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးခမ်းထောင်က

...

"လင့်ပေါ်မှာ နေဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ သတ္တိကောင်းကောင်း လူငယ်နှစ်ယောက်လိုမယ် ရွာခေါင်းကြီး"

ထိုအခါ အနားတွင် ငြိမ်၍ ထိုင်နားထောင်နေသော ဖိုးခွားက-

"မုဆိုးကြီး ကျွန်တော် လိုက်ရင် ရမလား"

အသက် (၂၀) ပင် မပြည့်သေးသော အသားဖြူဖြူနှင့် နုနယ်လှသော ဖိုးခွားကို ဦးခမ်းထောင်က ကြည့် ကာ...

"ဟေ... မင်းက ငါနဲ့ လိုက်မလို့ ၊ ဖြစ်ပါ့မလား"

ရွာခေါင်းကြီးက ပြုံးသည် ။ ပြီးမှ ...

"ဦးခမ်းထောင် ကျုပ်တပည့် ဖိုးခွားက ငယ်ပေမယ့် သတ္တိကောင်းတယ်။ မနှစ်က တောဝက်တွေ လယ် တွေ၊ တောင်ယာတွေကို ဒုက္ခပေးတုန်းက တောဝက်ကို ရင်ဆိုင်ပြီး လှုံ့နဲ့ ထိုးလာတဲ့ ကောင်။ တောထဲမှာ ဝါးခုတ် သွားရင်လည်း ချေ (ဂျီ)တို့ ဒရယ်တို့ ကို လှုံတစ်ချောင်းနဲ့ ရအောင် ဟင်းစားရှာတတ်တဲ့ ကောင်ဗျ။ ကဲ... ကဲ ဒီလို လုပ်ပါ ဦးခမ်းထောင်၊ ဒီည လင့်ပေါ်မှာ ဦးခမ်းထောင်နဲ့ အဖော်အဖြစ် ကျုပ်နဲ့ ဖိုးခွားလိုက်မယ်။ ကျုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ဆီမှာ လည်း နှစ်လုံးပြုးတစ်လက် ရှိပါတယ်။ မုဆိုးမလုပ်ပေမယ့် ကျုပ်သေနတ်ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်ပါတယ်"

"ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ပါ ရွာခေါင်းကြီး။ အတွေ့အကြုံလည်း ရတာပေါ့"

ဦးခမ်းထောင်တို့ လှည်းတစ်စီးနှင့် တောင်ယာများကို ဖြတ်ကျော်လာကာ ရေမရှိသော သဲချောင်း ကလေးတစ်ခုအရောက်တွင် ဦးခမ်းထောင်က လှည်းကို အရပ်ခိုင်းကာ သဲပေါ်သို့ ဆင်းကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဟင်းစားကောင် ခြေရာတွေလည်း ပွနေတာပဲဗျို့။ နောက်ပြီး ဟင်းမျိုးကြီး ခြေရာလည်း တွေ့ရတယ်"

ရွာခေါင်းကြီးက...

"ဟင်းမျိုးကြီး ခြေရာက ဘယ်ဟာလဲဗျ"

"ဟိုဘက်က ခြေရာတွေက ချေ (ဂျီ)နဲ့ ဆတ်ခြေရာတွေဗျ။ ဒီဘက်က လက်ဝါးလောက် ခြေရာကြီးက ဟင်းမျိုးကြီး ခြေရာပဲ"

သဲချောင်းကလေးကို ဖြတ်ပြီး ကြိမ်တောသို့ အဝင်တွင် လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကမူးရှူးထိုးဖြင့် လှည်းရှိရာ တည့်တည့်သို့ ပြေးဝင်လာသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ။ ရွာခေါင်းကြီးက လျင် မြန်စွာနှင့် နှစ်လုံးပြူးကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ။ ဦးခမ်းထောင်ကလည်း သွက်လက်စွာနှင့် ရွာခေါင်းကြီး၏ သေနတ်ပြောင်းကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ ။

"ရွာခေါင်းကြီး မလုပ်နဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်ကုန် လိမ့်မယ်။ အပြန်မှ ကြုံရင် ပစ်ကြ တာပေါ့။ လမ်းမှာ က ဟင်းမျိုးကြီးခြေရာတွေလည်း တွေ့ထားတော့ ဒီကောင်ကြီး ဒီတစ်ဝိုက် မှာ ကျက်စားနေ တာ သေချာတယ်။ အခုနေ သေနတ်သံကြားသွားရင် ရိပ်မိပြီး နွားသေကောင်ရှိတဲ့ နေရာကို ပြန်မလာဘဲ နေဦး မယ်။ ကျွန်တော်တို့ လာရင်းကိစ္စက ဟင်းမျိုးကြီး ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဦးခမ်းထောင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မုဆိုးနဲ့ တွဲမိပြီး ကျုပ်လည်း လက်ယားလာလို့ ပါ"

တောထဲကို တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသည် နှင့် အမျှ ဝါးတော၊ ကြိမ်တော၊ သစ်အယ်ပင်၊ ညွန်ပင်၊ မြရာ ပင်၊ ဥနဲ့ပင်၊ သျှိုသျှားပင်များက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ။ တချို့နေရာများ ၌ လှမ်းလမ်းကြောင်းပင် ပျောက်နေ အောင် အပင်များက ရှုပ်နေသည်။ ။ လှည်းဆရာက လမ်းသိသောကြောင့် ပင် တော်တော့သည်။ ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တည်ပင်ကြီးအောက်တွင် လူ ၄-၅ ယောက် အလုပ် ရှုပ်နေကြသည် ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် လင့်ထိုးထားသည့် နေရာကို ရောက်ပြီမှန်း ဦးခမ်းထောင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ လှည်းကို တစ် နေရာတွင် ရပ်ကာ တည်ပင်ကြီးအောက်ကို လျှောက်လာကြသည်။ တ ည်ပင်တို့ သဘာဝအတိုင်း သစ်ရွက် များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် အမြင့် ပေ (၂၀) လောက်ရှိ ခွကြားတစ်နေရာတွင် ဝါးများ၊ ကြိမ်များ နှင့် အခိုင် အခန့် ဆောက်ထားသော (၉၀) ရာခိုင်နှုန်းခန့် ပြီးနေသည့် လင့်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

"ရွာခေါင်းကြီး တပည့်တွေက တော်တယ်ဗျို့။ ပါးစပ်နဲ့ ခန့်မှန်းပြော လိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို ရ အောင် ဆောက်ထားတာပဲ။ တက်ဖို့ လှေကားက သစ်ပင်နောက်အကွယ်မှာ ထင်တယ်။ နွားသေကောင်က ဘယ် နားမှာ လဲ"

ရွာသားတစ်ယောက်က ဦးခမ်းထောင်တို့ ကို လိုက်ပြသည်။ တည်ပ င်နှင့် ကိုက် (၅၀) အကွာလောက်ရှိ ဝါးရုံအစပ်ကလေးမှာ ဖြစ်သည်။ အ နားရောက်သည် နှင့် ယင်မမဲရိုင်း အကောင်ကြီးများက ဝေါခနဲ ထပျံသွားကြ သည်။ နွားသေကောင်က အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး မရှိ တော့။ ကိုက်ဝါးမရသည့် ပေါင်ရိုးနှင့် ခြေထောက်များ သာ ရှိနေသေးသ ည်။ ရွာခေါင်းကြီးနှင့် ဦးခမ်းထောင်က နွားသေကြီးကို ကြည့်ကာ ဘာမှ မထူးခြားသော်လည်း ဖိုးခွားက နွားသေကြီးကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေသည်။ အထူးအဆန်းဖြစ်နေရသည့် အကြောင်းက ဟင်းမျိုးကြီး ကိုက်ထား၍ လည်ပင်းမှ တသွင်သွင်စီးကျားသော သွေးများက မြေပြင်ပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းကာ ခြောက်သွေ့နေ၍ ဖင်တစ်ပို င်းမရှိတော့သော နွားသေကောင်ကြီးအား မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးများ ဖုံး

နေအောင် လူး ပေးထားသည့် အပြင် ဦးချိုနှစ်ချောင်းတွင် လည်း တော
ပန်းများ ဝေနေအောင် ပန်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဦးခမ်းထောင်က နွားသေနေရာမှ ရပ်ကာ လင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လို
က်သည်။ ။ မြင်ကွင်းက ရှင်းနေ သည်။ ။ မြင်ကွင်းက ရှင်းနေသည်။ ။ လင့်
ပေါ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် နွားသေကောင်ကြီးကို အဆီးအတားမရှိ မြင်နေ
မည် ဖြစ်သော်လည်း နွားသေကောင်နေရာမှ ကြည့်ပါက တည်ပင်၏
ထူထပ်လှသော အရွက်များကြောင့် လင့် ကို မြင်ရမည် မဟုတ်ပေ။

"ရွာခေါင်းကြီး တပည့်တွေကိုတော့ ထပ်ပြီး ချီးကျူးရမလို ဖြစ်နေပြ
န်ပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဦးခမ်းထောင်"

"လင့်ဆောက်ဖို့ နေရာယူထားတဲ့ နေရာကလည်း အရမ်းကောင်းနေ
လို့၊ ကဲ... ရွာခေါင်းကြီး တော မြှောက်ရအောင် ကျွန်တော် မှာ ထားတာ
တွေ ထုတ်လိုက်တော့"

ဦးခမ်းထောင်က တည်ပင်ကြီးအောက်တွင် လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာနှင့်
ဝမ်းတွင်းသားဟင်း တစ်ပန်းကန် ချကာ သူ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့် အ
စဉ်အလာအတိုင်း တတွတ်တွတ် ရွတ်နေပြန်တော့သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင်
လင့်ဆောက်ခြင်းကိစ္စလည်း အားလုံးပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဦးခမ်းထောင်
က -

"ကဲ... အားလုံးပြန်ကြတော့၊ မိုးမချုပ်မီ ဟင်းမျိုးကြီး ဝင်လာရင်
တော့ ကျုပ်တို့ မှာ လက်နှိပ်မီးရော မီးတုတ်တွေရော ပါလာတယ်။ စော
စောပြန်ရောက်မှာ ပဲ။ ညဉ့်နက်မှ ဝင်လာရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး
မနက် စောစော ရောက်အောင်လာကြ၊ ကျုပ်တို့ ဒီည လင့်ပေါ်မှာ ပဲ အိပ်
တော့မယ်"

ရွာသားများ လှည်းနှစ်စီးနှင့် ပြန်သွားကြပြီးနောက် ဦးခမ်းထောင်၊ ရွာခေါင်းကြီးနှင့် ဖိုးခွားတို့ သုံးယောက် လင့်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ။ နေအတော်စောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ညနေခင်း၏ လေနုအေးက တည်ပိုင်၏ အရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်သွားလိုက်သည်။ ။ လင့်ပေါ်တွင် အကျအနထိုင်ကာ ဦးခမ်းထောင် နှင့် ရွာခေါင်းကြီးက သစ်ရွက်ကြို သစ်ရွက်ကြားမှ နေ၍ နွားသေကောင်ရှိရာသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်းလှသည်။ ။ နွားသေကောင်၏ ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ ။ ပြီးမှ ဦးခမ်းထောင်က သူတူမီးကြီးကို သစ်ရွက်ကြားမှ ထုတ်၍ ပစ်ကွင်းရွေးနေသလို ရွာခေါင်းကြီးကလည်း နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို တချိန်ချိန်နှင့် လုပ်နေသည်။ ။

"ရွာခေါင်းကြီး၊ ဟင်းမျိုးကြီးလာရင် ကျွန်တော်က ပစ်ဆိုမှ ပစ်နော်"

"စိတ်ချပါ ဦးခမ်းထောင်"

ဖိုးခွားက လင့်စင်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကုတ်ကုတ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ ။ လက်ထဲတွင် တော့ အသွားတစ်တောင်ခန့်ရှိ လုံကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။

သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များ အကြားမှ မြင်နေရသော အပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီညို ရောင် ပြောင်းလာသည်။ ။ အိပ်တန်းတက်နေကြသော ကျေးငှက်များ ၏ အသံက တစ်တောလုံး ဆူညံနေသည်။ ။ မှောင်ရီသန်းလုပြီ။ လင့်စင်ပေါ်တွင် သုံးယောက်သားကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်နေကြဆဲ။ ။ ထိုအချိန်တွင် ...

"စိ... စိ... စိ...စိ"

"ရွာခေါင်းကြီး ဟင်းမျိုးကြီး ဝင်လာတော့မယ် သတိထား"

ရှင်များ ၏ တစ်စီနှင့် စုတ်သပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ‘ဝေါင်း’ခနဲ ကျားဟိန်းသံကြီးက ပဲ့တင် သံနှင့် တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။ ။ ဝါးတောဘက်မှ ဝေါဝေါဟူသော တောတိုးသံနှင့် အတူ ဝါးရုံတစ်ခု ကို ကျော်၍ လွှားခနဲကျလာသော အဝါနှင့် အနက်စင်း ဟင်းမျိုးကြီးကို မှန်ပျဉ်အလင်းရောင်နှင့် မြင်လိုက်ကြ ရသည်။ ။ လွှားခနဲကျလာသော နေရာတွင် ခေတ္တငြိမ်ကာ ဟင်းမျိုးကြီးက အကဲခတ်နေဟန်ရှိသည်။ ။

ပထမ လင့်စင်ရှိရာသို့ ခေါင်းတည်နေရာမှ ဝဲဘက်သို့ စောင်းကာ နွားသေကောင်ရှိရာဘက်သို့ တစ် လှမ်းချင်း လျှောက် လာပြီး ‘ဂရား’ဟု တစ်ချက်အော်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ဘေးတိုက်အနေအထားသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ။ ဦးခမ်းထောင်က ရွာခေါင်းကြီးကို အချက်ပြလိုက်သည် နှင့် သေနတ်နှစ်လက်မှ သေနတ်သံများက တစ် ပြိုင်နက် ထွက်သွားသည်။ ။

ရွာခေါင်းကြီး၏ သေနတ်ကျည် မှန်ချက်ကိုတော့ မသိ၊ ဦးခမ်းထောင်ကတော့ သူ့လက်ကို သူ ယုံသည်။ ။ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်ကတည်းက စီးနှင့်နေသော အရသာကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း ခလုတ်ဆွဲ လိုက်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဟင်းမျိုးကြီးက အပေါ်သို့ ငါးပေခန့် လောက်အထိ မြောက်တက်သွားကာ ဗုံးခနဲ ပြန်ကျ လာပြီး ဝါးရုံမှ ဝါးပင်များကို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်ကာ တကျွတ်ကျွတ် ကိုက်ဝါးနေပြန်တော့ သည်။ ။

ဝါးရုံထဲတွင် ငါးမိနစ်လောက်အထိ မြောင်းဆန်နေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားကာ အသံပျောက် သွားသည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ဦးခမ်းထောင်တို့ သုံးယောက်သား ပါလာသော မီးတုတ်များကို ရှို့ကာ လင့်ပေါ်မှ ဆင်း လာကြသည်။ ။ ဦးခမ်းထောင် တွက်သည့် အတိုင်းပင်

ဟင်းမျိုးကြီးက ကျားအိုကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဟင်း မျိုးကြီး၏ ဝဲဘက်တင်ပါးတွင် ချိုင့်ဝင်ပြီး အသားသေနေပြီဖြစ်သည့် ဒဏ်ရာဟောင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့လိုက် ကြရသည်။

"ကဲ... ရွာခေါင်းကြီး ကျွန်တော့်တာဝန်ကျေပါတယ်နော်"

"ကျေပါတယ် ဦးခမ်းထောင်။ ရွာရောက်ရင်တော့ ဦးခမ်းထောင်ကို ဂုဏ်ပြုရမှာပဲ"

"ကဲ... အချိန်ကတော့ ကိုးလို့ ကန့်လန့် ဖြစ်နေပြီ။ အခုပြန်ရင်လည်း အန္တရာယ်များ တယ်။ နောက် ဟင်းမျိုးကြီးကိုလည်း တခြားတောကောင်တွေ ဝင်စားသွားနိုင်တယ်။ မနက်ကျမှ ပဲ ပြန်ကြတာပေါ့ဗျာ။ မကောင်းဘူးလား၊ တစ်ယောက်တစ်ယုည့်စီ အိပ်ကြတာပေါ့။ စားစရာ ရိက္ခာတွေရော ရေဘူးရော ပါလာတယ်"

ဦးခမ်းထောင်တို့ လင့်စင်ပေါ်အရောက်တွင် ခပ်ဝေးဝေးမှ လှည်းသံနှင့် လူသံများကို ကြားလိုက်ကြရ သည်။ အသံများက တဖြည်းဖြည်း နီးလာကာ လင့်ထိုးထားသော တည်ပင်ကြီးနားရောက်မှ ညနေကပြန်သွား သော ရွာသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ဦးခမ်းထောင်တို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ကျားသေ (ဟင်းမျိုး) ကြီးကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ကာ ရွာခေါင်းကြီးအိမ်သို့ ချီတက်သွားကြသော ရွာ သားများ ၏ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှု အသံများသည် တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများက လည်း သတင်းကြားသောကြောင့် ညတွင်းချင်း ရောက်လာကြကာ ရွာခေါင်းကြီးအိမ်တွင် တစ်ညလုံး ဆူညံနေ တော့သည်။

"စောဂျိမ်း... စောဂျိမ်း ဇာတ်လမ်းထဲကအတိုင်း နွားသေကြီးကို သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ပန်းပန်ပေးတာ ဘာသဘောလဲ"

"ဟင်းမျိုးကြီး စားထားတဲ့ နွားသေကောင်ကြီးဆီကို ဟင်းမျိုးကြီး မဖြစ်မနေ ပြန်လာအောင် လုပ်တဲ့ နည်းလို့ ထင်တာပဲ"

"ဟင်းမျိုးကြီးတွေရဲ့ သဘာဝက သူ စားထားပြီးတဲ့ အစာကို နောက်တစ်ကြိမ် လာစားတာ သူ့ထုံးစံပဲ လေ။ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ပန်းပန်ပေးတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်"

"ကျော်စိုး မင်းတွေးသလို ငါလည်း တွေးဖူးတယ်။ တစ်ခါတလေ ဟင်းမျိုးဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးက ပါး နပ်လွန်းလို့ သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိမယ်ထင်ရင် မလာဘူးကွ။ မလာတဲ့ အပြင် သူ့ကိုချောင်းတဲ့ တို့ မုဆိုးတွေကို တောင် သူက ပြန်ချောင်းတတ်တာ မင်း ကြုံဖူးမှာ ပေါ့။ အခု အစီအစဉ်က ဟင်းမျိုးကြီး လာကို လာရမယ်ဆို တဲ့ အစီအစဉ်ပဲ။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာတော့ ငါလည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ကိုယ်တွေ့မို့လို့ သာ ယုံလိုက်ရတာ"

စောဂျိမ်းရဲ့ မုဆိုးဖော် ကျော်စိုးရော တင်ဝင်းပါ စောဂျိမ်းပြောပြသော မကြုံဖူးသည့် ဇာတ်လမ်းကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ကြရင်း ရေးစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ခေါင်းထဲမှာ ရနေပြီဖြစ်သော တင်ဝင်းက ...

"ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဆရာစောဂျိမ်းက ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာ ပါလိုက်တာလဲ"

"ဖိုးခွားဆိုတာ ငါပဲလေ"

"သြော်..."
